

Richard Gerver, expert en educació, assessor mundial de diversos governs

VICTOR-M. AMELA

IMA SANCHÍS

LLUÍS AMIGUET

Tinc 46 anys. Britànic, casat, dos fills (14 i 18). Vaig ser mestre i vaig dirigir una escola durant 20 anys. Els sistemes tradicionals estan dissenyats al voltant del concepte de control i s'haurien de basar en l'empoderament. Tots naixem creatius i innovadors. Sóc jueu no religiós

“No hi ha cap pàrvul que no vulgui descobrir el món”

PEDRO MADUENO

Apassionat

Des que Tony Blair es va fixar en ell, és l'home de moda en educació, assessora governs (EUA, Austràlia, tot Europa, incloent-hi Espanya, i països escandinaus) i té programes a la televisió i la ràdio britàniques, a més de ser conferenciant i assessor d'empreses. Et dona un titular darrere l'altre, com ara “L'evolució humana no va passar en una aula de classe”, que sona bé però... Potser per això discutim. Ell em diu dinosaure quan li dic que internet, d'acord, però no tant, que no tots els nens són Steve Jobs. Acabem tan amics i li prometo assistir a la seva xerrada sobre l'aplicació de la tecnologia en l'educació al congrés itWorldEdu. Segur que serà apassionada.

Com és que un mestre de primària acaba d'assessor de Tony Blair?

Em van nomenar director del pitjor institut públic del Regne Unit i el vam convertir en una de les escoles de més èxit del país, amb diversos premis Unesco.

Com ho va fer?

Vam començar preguntant-nos en quin adult s'havien de convertir els alumnes per desenvolupar-se plenament en el futur.

Què en sap vostè del futur?

L'autoocupació serà el més habitual, la tecnologia es continuarà expandint, hauran de col·laborar amb persones de qualsevol racó del món... I això requereix un entorn educatiu actiu, que no ensenyi als nens a escoltar asseguts i en silenci, a memoritzar i a verificar el que han après mitjançant proves.

Està en contra dels exàmens?

Del fet que siguin la manera principal de mesurar l'èxit educatiu, sí. L'educació s'ha de basar en l'experiència, la resolució de problemes, la innovació i la col·laboració.

D'acord, però com s'aplica tot això a l'escola?

Amb tot el respecte, però la seva pregunta

és de l'era industrial. Si analitzem els errors dels sistemes educatius, de les empreses tradicionals i fins i tot dels governs, veiem que el primer és creure que els sistemes i les estructures són el vehicle per al canvi; per això quan es va produir la crisi financera (2008) ningú no va saber reaccionar. És la gent la que canvia les coses.

Quin tipus de mestre reclutaria, vostè?

Els nostres nens s'han de distanciar dels pupitres i els docents d'estar davant d'ells explicant la lliçó. Hem de crear un aprenentatge més contextual, que no sigui abstracte. Internet és una eina d'aprenentatge increïblement potent.

Tornem a la seva escola de primària.

Vam crear una microsocietat que reflectia la vida real perquè poguessin autogestionar-se. Tenien el seu propi sistema polític, emissora de televisió i ràdio, i gestionaven les seves botigues i museus, és a dir, tot el que trobes en una societat real.

Nens d'entre 3 i 11 anys?

Sí. El programa d'estudis pivotava entorn de quatre principis: la comunicació, l'empresa, la cultura i el benestar. Totes les matèries estaven interconnectades. I els nens escollien entre 30 cursos (dansa con-

temporània, gestió financera, ciències avançades, escacs): era el seu dia d'universitat. I res de deures, perquè no hi ha cap evidència que marquin una diferència positiva. L'escola ha d'inspirar els nens i deixar-los espai seguint-los de prop.

Tot això val molts diners.

Els estàndards acadèmics de la nostra escola van passar d'una taxa de fracàs escolar del 40% a una d'èxit del 90% en menys de dos anys, cosa que prova que si dissenyes un sistema que és ric en experiències i en contextos, els nens reudeixen.

Les escoles s'han convertit en empreses que competeixen entre elles.

Hi estic d'acord, però segons els informes internacionals les que tenen més èxit són les que s'han distanciat del sistema competitiu. El problema és que la majoria de polítics consideren que l'única manera de tenir èxit és concentrant-se en l'eficiència i en la competència. Són antics.

Ja ho entenc.

Si analitzes les corporacions de més èxit del segle XXI, un dels seus fonaments és la col·laboració. Però els polítics estan obsessionats amb les qualificacions, amb el fet d'estar al capdamunt del rànquing internacional.

Ara toca ser finlandesos.

Ja han caigut, ara el que mola és Xangai. Aquesta és la bogeria del sistema! Els responsables de la política pública defensen que el que compta són les matemàtiques, la tecnologia i la llengua. Però la veritat és que les capacitats més importants en el futur seran les considerades toves, com la intel·ligència emocional, la de treballar en equip, de comunicar i la capacitat de resoldre problemes.

La majoria dels grans emprenedors del món al segle XXI no van ser universitaris, s'estimaven el coneixement però eren autodidactes, ments lliures.

Hi ha tantes teories que els pares ens tornem bojós.

No hi ha cap pàrvul que no vulgui descobrir el món. Mentre els estimem la imaginació, els sentim, i els qüestionem, els desafiem i els plantejem reptes, continuaran aprenent. No hi ha cap secret, els pares han de deixar de llegir llibres escrits per experts com jo i començar a tenir més confiança en el seu propi instint.

Què els aconsella, als pares?

Que no sobreprotegeixin els seus fills. Se'ls ha de permetre cometre errors.

I a un director d'escola?

Que no intenti aplicar tots els sistemes, que tingui la valentia de construir el sistema educatiu partint d'aquesta visió del conjunt de professionals de la seva escola. Els professors han d'estar implicats, comportar-se com professionals, és a dir, més passió i menys queixes.

IMA SANCHÍS

Eva Mendes Sam Worthington Keira Knightley Guillaume Canet

Avui 22.30 h
Sólo una noche
 Amor. Temptació. Gelosia

8tv
 Oberta a tothom